

хы облечена, и държеше една чиста червена вазглавничка, на неж бяха съ цвѣтія пакчени ключеве, и послѣ бѣше на вазглавничката слѣдующето написано: „Благородна господжице Ружице! Вы не сте баща си само отъ робство освободили; вашата същовна любовь, отворила му е и вратата на неговъжтъ дворъ;—примете прочее тѣя ключеве, и предайте ги на баща си.“

Ружица прие смирено ключевѣтъ, и ги даде на баща си. Милорадъ благодари Богу и отвори вратата; послѣ сичкытъ присѣхтствующи бѣха угощени, и съ голѣмо задоволствіе и радость си отидоха.

Многи сж отъ присѣхтствующитѣ, до дѣто не бѣше Милорадъ заробенъ, мѣсечны и годишны благодѣянія отъ него имали; нѣ отъ когато му дворѣтъ въ неприятельскы рѣцѣ падна, не сж имали нищо. Милорадъ имъ благодѣянїята сега пакъ потвърди. Радостьта имъ бѣше неописана. Сичкытъ ся заклеха, какъ ще бѣдѣтъ всякоги готови и животѣтъ си за Милорада да жертвувѣтъ. На което Рушимиръ каза: »Вѣстина е добрипата, надъ силата, и по добрѣ е да бѣде човѣкъ любезенъ, нежели страшенъ.« А Милорадъ каза: »Господаръ, отъ когото ся злытѣ плашатъ, а добрытѣ обичатъ, по моето мнѣніе е най хубавъ.

КРАЙ.